

ind og meddelte, at Hofjægermesterinden og Baronessen ønskede at tage bort.

»Naa ja, saa maa vi slutte for idag,« sagde Præsten og rejste sig. Og idet han fortrolig lagde Haanden paa Pers Skulder, tilføjede han: »Det har nu rigtig glædet mig at tale med Dem, maa-ske bliver der Lejlighed til en anden Gang at fortsætte vor Debat. Jeg har paa Fornemmelsen, at vi i Grunden ikke er mere forskellige, end at vi nok kunde komme til Forstaaelse med hinanden.«

De var just kommen ind i Dagligstuen, hvor Damerne opholdt sig, da der rullede en Vogn ind i Gaarden.

»Det er Justitsraadens,« meldte Inger, der stod ved Vinduet. »Gerda og Lise er med.«

Justitsraad Clausen, der var Godsforvalter paa et Grevskab der i Nærheden, hørte til Egnens ivrigste Blombergianere. Som saadan var han ogsaa en af Hofjægermesterindens nære Omgangsfæller, og da det nu viste sig, at Justitsraadfamilien havde til Hensigt at tilbringe Aftenen i Præstegaarden, lod hun og Søsteren sig overtale til ligeledes at blive der. Per, hvem man ogsaa spurgte, tillod sig ingen Indvendinger, skønt han helst var taget bort. Samtalen med Præsten havde angrebet ham og gjort ham utryg.

Justitsraaden var en spinkel lille Mand med hvide Bakkenbarter og Guldbriller, hans Kone